

УМРѢЛА

Въ прозореца ми гледатъ вече радостни кокичета,
навънъ по дървесата тегне пролѣтния снѣгъ,
дали ще мога нѣкога съсъ тѣхъ да те обкича,
дали ще дойдешъ ти, дали ще ме обикнешъ пакъ?

Живѣя още въ старата ни нѣкогашна кѣща,
където майка ми остави свойтѣ стари кости
и гледамъ хората, но никой погледъ не обръща,
не ми дохождатъ никога дори познати гости.

Предъ мене сж все сжщитѣ притихнали полета,
погълнали скръбъта по много скѣпи мъртавци.
Все сжщото небе, което нѣкога ни свѣти
по пѣтя въ бѣлата кола съ конетѣ безъ звънци.

А виждамъ още сивата и дъжделива есень,
когато те прие земята грѣшница корава.
И мисля все, че ти не си умрѣла, моя пѣсень,
а азъ погинахъ самъ, и живъ мъртвецъ съмъ отъ тогава.

Въ прозореца ми гледатъ вече радостни кокичета,
а отъ дърветата не пада пролѣтния снѣгъ.
Дали ще мога нѣкога съсъ тѣхъ да те обкича,
дали ще дойдешъ ти, дали ще ме обикнешъ пакъ?